

Dicht bij huis

Linwood Barclay bij Boekerij:

*Zonder een woord
Dicht bij huis
Zonder een woord
Dicht bij huis
Vrees het ergste
Kijk niet weg
Het ongeluk
Geloof je ogen
Een tik op het raam
Geen veilige plek
Onhoudbaar
Niemand hoort het
Lift*

Linwood Barclay

Dicht bij huis

Eerste druk 2009
Vijfde druk 2021

ISBN 978-90-225-9181-9
ISBN 978-94-609-2822-2 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Too Close to Home*
Oorspronkelijke uitgever: Random House, New York
Vertaling: Nienke van der Meulen
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, bewerkt door Bij Barbara
Omslagbeeld: Silke Kemmer / ArcAngel Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2008 by Linwood Barclay
© 2009 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Neetha

Proloog

Derek had bedacht dat als het eenmaal zover was, hij zich het best in de kruipruimte kon verstoppen. En dan maar hopen dat als hij daar zat, de Langleys niet te lang zouden blijven rondhangen maar direct in de auto zouden stappen. De laatste keer dat Derek met Adam in de kruipruimte van de Langleys had gespeeld, waren ze acht of negen geweest. Ze speelden dat het een grot was met een schat erin, of het ruim van een ruimteschip, en dat er ergens een monster verstopd zat.

Maar goed, dat was al heel wat jaren geleden en hij was een flink stuk gegroeid. Net als Adam. Derek was op zijn zeventiende al over de een meter tachtig en daarmee langer dan zijn vader. Hij had er weinig trek in om voor god weet hoe lang in elkaar gedoken in die kruipruimte te zitten.

Hij hoopte maar dat zijn timing goed zou zijn. Als hij de Langleys hun laatste tassen in de achterbak zag stoppen, maar ze toch nog wat dingetjes in het huis hadden te doen, dan zou Derek hen gedag zeggen. Hij zou net doen alsof hij door de achterdeur wegging, die met een klap laten dichtvallen, en dan zou hij op zijn tenen de trap naar het souterrain af lopen, het schot voor de kruipruimte opzijschuiven, erin kruipen en het schot weer terugschuiven. In de kruipruimte lagen geen spullen die de Langleys voor hun weekje vakantie nodig konden hebben. Er stonden heel veel dozen met kerstspullen, familiefoto's die niet mooi genoeg waren om neer te zetten maar toch niet weggegooid konden worden, oude pocketboeken, en stapels en stapels processtukken

van Adams vader, Albert Langley. Er lag ook een oude tent en een campinggasje, maar de Langleys gingen niet kamperen.

Jezus, dacht Derek, ik krijg al een stijve als ik eraan denk.

‘Ik wou dat ik niet mee hoefde,’ zei Adam tegen Derek, terwijl Adams moeder, Donna Langley, wat spullen uit de koelkast haalde – een pakje knakworstjes, bier – en ze in de koelbox stopte.

Ze draaide zich om. Ze had het zo druk gehad in huis om alles vertrekklaar te krijgen, dat ze nu pas zag dat Adams vriend er ook was.

‘Hé... dag, Derek,’ zei ze een beetje plechtig, alsof ze elkaar nooit eerder gezien hadden.

‘Dag mevrouw Langley,’ zei hij.

‘Hoe staat het ermee?’ vroeg ze.

‘Prima,’ zei hij. ‘En hoe is het met u?’ Tering, dacht hij, wat komt dat er stom uit.

Voor ze iets kon zeggen, klaagde Adam: ‘Er is vast geen reet te doen daar. Ik weet nu al dat ik me te pletter ga vervelen.’

‘Adam,’ zei zijn moeder vermoeid, ‘het park staat heel goed bekend.’

‘Doe niet zo stom,’ zei Derek tegen hem. ‘Het is vast cool. Ze hebben er toch boten en zo? En paarden?’

‘Wat kunnen mij die paarden schelen,’ zei Adam. ‘Dacht je dat paardrijden me een hol interesseert? Crossfietsen... als ze die hadden, dat was cool geweest, maar die hebben ze niet. Hé, het lijkt wel alsof je wilt dat ik wegga. Aan wiens kant sta je eigenlijk?’

‘Ik zeg alleen maar dat als je toch van je ouders mee moet, je er maar het beste van moet maken.’

‘Wijze woorden,’ zei Donna Langley, met haar rug naar de twee jongens toe.

Adam zei tegen haar: ‘Ik had me heus wel gedragen hier, hoor. Ik was echt geen feest of zo gaan geven.’

‘Hier hebben we het al uitgebreid over gehad,’ zei ze, terwijl ze een koelement uit de vriezer in de koelbox stopte. Adams moeder was mooi, vooral voor een moeder. Ze had bruin haar tot op haar schouders en een goed lijf, rond op de goede plekken, anders dan de meeste meisjes bij Derek op school. Dat waren net wandelende takken. Maar

het gaf Derek een ongemakkelijk gevoel om naar haar te kijken en zo over haar te denken, vooral nu Adam erbij was.

‘Jullie kunnen me heus wel vertrouwen,’ zei Adam, met iets smeekends in zijn stem. ‘Tering, jullie denken dat ik helemaal niets kan.’

‘Je weet wat er bij de Moffatts gebeurd is,’ zei ze. ‘Toen de ouders een weekeindje weggingen is dat als een lopend vuurtje rondgegaan. Honderd tieners hebben zich op het huis gestort.’

‘Geen honderd. Zestig of zo.’

‘Goed,’ zei zijn moeder. ‘Zestig, honderd, wat maakt het uit. De puinzooi was er niet minder om.’

‘Dat gaat hier echt niet gebeuren.’

Donna Langley leunde tegen het aanrecht. Ze zag er opeens heel erg moe uit. Derek dacht eerst dat ze het gebekvecht beu was, maar het leek er toch meer op dat ze zich misschien niet zo lekker voelde.

‘Gaat het, mevrouw Langley?’ vroeg hij.

‘Ach...’ Ze schudde eventjes haar hoofd. ‘Ik was even een beetje duizelig.’

‘Alles goed, mam?’ vroeg Adam. Misschien schaamde hij zich nu zijn vriend zich bezorgder toonde dan hij. Hij deed aarzelend een stap in haar richting.

‘Jawel,’ zei ze ongeduldig terwijl ze hem wegwuifde en zich met een duwtje afzette van het aanrecht. ‘Misschien heb ik tussen de middag iets verkeerd gegeten. Ik voel me de hele middag al niet lekker.’

Of misschien kwam het door haar medicijnen, dacht Derek. Hij wist dat ze pillen slikte, spul om de dag door te komen. Soms was ze vrolijk, soms heel verdrietig. Dat had met het bipolaire evenwicht te maken of zo, had Adam tegen hem gezegd.

Ze herstelde zich. ‘Adam, ga eens kijken of je je vader kunt helpen.’

Maar Albert Langley, een lange, breedgeschouderde man van begin vijftig met grijs haar dat bovenop dunner begon te worden, stond al in de deuropening. ‘Wat is er?’ vroeg hij aan zijn vrouw. Het klonk eerder geërgerd dan bezorgd. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je ziek wordt?’

‘Nee, nee hoor,’ zei ze. ‘Ik heb waarschijnlijk iets verkeerd gegeten.’

‘Alsjeblieft, zeg,’ zei Albert. ‘We hebben het huisje weken geleden be-

sproken. Als we nu afzeggen, krijgen we onze aanbetaling niet terug. Dat weet je toch?’

Donna Langley keerde hem de rug toe en zei: ‘Dat weet ik, ja. Fijn dat je zo met me meeleeft.’

Albert Langley schudde vol afkeer zijn hoofd en liep de keuken weer uit.

‘Hé,’ fluisterde Derek tegen Adam, ‘ik moet ervandoor.’ Hij besepte opeens dat dit enige regie behoefde. Adam moest met zijn vader mee via de voordeur naar buiten, dan kon hijzelf net doen alsof hij via de achterdeur vertrok.

Ergens vond hij zichzelf een echte klootzak, omdat hij zijn beste vriend niets vertelde van zijn plannen, maar het was ook niet de eerste keer dat hij iets voor hem verborgen hield. En niemand zou er last van hebben, er zou niets kapot gaan, niemand hoefde ervan te weten. Behalve Penny dan, natuurlijk. Natuurlijk zouden de Langleys zich als ze terugkwamen afvragen of ze vergeten waren de achterdeur af te sluiten en het alarm aan te zetten, maar als ze zagen dat er niets gestolen was, zouden ze het uiteindelijk weer uit hun hoofd zetten. De volgende keer zouden ze alles twee keer controleren, meer niet.

‘Kon jij maar met ons mee,’ zei Adam. ‘Ik verveel me kapot daar, zonder iemand om mee te chillen.’

‘Dat gaat niet,’ zei Derek. ‘Mijn ouders gaan helemaal door het lint als ik stop met mijn werk, al is het maar voor een week.’ Ook als hij niet het plan had gehad om van de volgende week de beste van zijn leven te maken, dan nog zou hij het niet erg cool vinden om zeven hele dagen met de Langleys door te moeten brengen.

Ze waren de keuken uit gegaan en stonden nu halverwege de gang. Het enige wat Derek moest doen was doorlopen naar achteren, een kleine trap af gaan, dan was hij bij de achterdeur. Als hij daar de hoek om ging en nog een kleine trap afliep, kwam hij in het souterrain.

‘Ik weet niet of daar gasten zijn om mee te chillen,’ zeurde Adam. Téring.

‘Maak je niet druk. Het is maar voor een week. Weet je wat? Als je terug bent lezen we de rest van dat verhaal op die computer.’ Adam en

hij verzamelden gedumpte oude computers. Ongelooflijk wat je daarop kon aantreffen. Het hele scala, van werkstukken tot kinderporno. Er waren types... ze dachten de gekste dingen. Afgedankte computers bekijken was een stuk leerzamer dan medicijnkastjes doorsnuffelen.

Adam keek naar de vloer. 'Ja, nou ja... Daar heb ik zwaar last mee gekregen.'

Dit was een nieuwtje voor Derek. 'Wat? Waar heb je het over?'

'Met mijn vader. Hij is er achtergekomen wat erop staat. Dat stuk dat we aan het lezen zijn.'

'Nou, en? Denkt hij dat jij niet weet wat porno is? En het zijn toch geen foto's? Alleen maar een verhaaltje. Het is niet eens echte porno. Geen goeie porno in ieder geval.'

'Het komt nu niet zo goed uit,' zei Adam zachtjes. 'Ik vertel het je wel als ik terug ben, of misschien bel ik je er van de week nog wel over.'

'Maak je niet druk. Als ik het wil lezen... ik heb toch een kopie gemaakt?'

'Shit, als hij daar maar niet achterkomt,' zei Adam. 'Hij was behoorlijk kwaad. Ik snap niet waarom hij zich daar nou zo over opwond.'

'Dacht je dat ik naar je vader zou gaan en zou zeggen: "Hé, meneer Langley, ik heb nog een kopie"?''

'Nee, maar...'

'Adam!' Dat was meneer Langley, die bij de voordeur stond. Hij klonk behoorlijk pissig.

'Hé, man, ik moet gaan,' zei Adam. 'Hij is al kwaad omdat mijn moeder zich niet lekker voelt.'

'Oké dan, ik zie je over een week,' zei Derek. Adam ging de ene kant op, Derek de andere. Hij dwong zichzelf te roepen: 'Prettige vakantie, mevrouw Langley!'

Iedereen moest ervan overtuigd zijn dat hij wegging.

Vanuit de keuken klonk een zwak: 'Tot ziens, Derek.'

Hij sprong met veel lawaai de trap af, opende de achterdeur, sloot hem met een klap, zoals hij altijd deed als hij wegging en dan over het grasveld heen de struiken indook die langs de rand van het weggetje stonden.

Maar deze keer ging hij niet weg. Zodra hij de deur zo hard had dichtgetrokken dat mevrouw Langley in de keuken het wel moest horen, was hij in een ommezien de trap naar het souterrain af gelopen. Hij knielde naast de bank voor het schot dat toegang gaf tot de kruipruimte.

Derek schoof het schot opzij, kroop op handen en voeten over de harde, koude betonnen vloer naar binnen. Hij draaide zich om en schoof het schot zo zachtjes mogelijk terug. Hij hield zijn adem even in terwijl de duisternis hem omhulde.

Het enige wat hij hoorde was het bonzen van zijn eigen hart. Hij liet langzaam zijn adem ontsnappen om tot rust te komen. Hij wist dat er ergens een trekkoordje zat voor het licht, maar hij durfde het niet aan te doen. Stel je voor dat meneer Langley op het laatste moment nog naar beneden kwam om iets op te halen en het licht door de kieren rond het schot zag schijnen? Hij moest gewoon zo lang als nodig was in het donker blijven zitten wachten.

Hij kon in ieder geval wel zien hoe laat het was. Hij tastte in zijn zak naar zijn mobieltje, controleerde of de ringtoon uit stond en keek hoe laat het was. Het kleine schermpje lichtte op in het duister. Bijna acht uur. De Langleys zouden nu toch wel bijna vertrekken.

Hij mocht niet praten, maar hij kon wel een sms-je versturen. Hij tikte: 'De L's zijn bijna pleite. Ff w8en nog.' Hij drukte op verzenden.

Een week lang een eigen neukpaleisje, het was het beste idee dat hij ooit gehad had. Oké, dat neuken viel nog te bezien. Penny wilde misschien wel, maar misschien ook niet. Maar al het andere, dat toch wel.

Met gekruiste benen zat hij op de betonnen vloer te luisteren naar de geluiden van het huis, opgepropt tussen dozen met kerstballen en een slee waarmee Adam waarschijnlijk in geen vijf jaar meer gespeeld had. Derek voelde gewoon hoe Donna Langley in de keuken rondliep. Een huis was net een levend wezen. Als je in de ene kamer een stap op de vloer zette, was het alsof de trilling werd doorgegeven aan de steunbalk eronder, die hem weer doorgaf aan een andere balk, en zo bleef het doorgaan, net als in dat liedje dat Dereks moeder vroeger toen hij klein was voor hem zong, over het dijbeen dat vastzat aan het heupbeen, en het heupbeen dat vast zat aan...

‘God nog aan toe, gaan we nog?’

Adams vader. Tering, wat kon die kerel af en toe een klootzak zijn, dacht Derek. Zijn eigen vader kon ook behoorlijk vervelend zijn, maar zo’n zak als Adams vader, nee.

Hij hoorde geschuifel boven. Iemand die naar de achterdeur liep om te controleren of die afgesloten was. Toen het geluid van een andere deur, die open en dicht werd gedaan. De voordeur. Derek durfde geen adem te halen. Hij kon bijna horen hoe de sleutel in het slot werd omgedraaid.

Even later werden de autoportieren geopend en weer dichtgeslagen. De motor van de Saab SUV van de Langleys kwam tot leven. Het geluid van de banden op het grind was eerst duidelijk te horen, en stierf daarna weg.

En vervolgens was er niets meer.

Derek slikte en besloot nog een paar minuten in zijn schuilplaats te blijven zitten, voor de zekerheid. Tot de Langleys zo ver weg zouden zijn dat als ze iets vergeten hadden, ze het eerder onderweg zouden kopen dan helemaal terug te rijden. Zijn hart bonkte al wat minder. Het zag er allemaal goed uit, het enige wat hij hoefde te doen was...

Jezus christus, wat kroop er in zijn nek? Jezus christus nog aan toe.

Een spin! Dat klotebeest was verdomme bij zijn kraag naar binnen geglipt! Hij mepte in het wilde weg in het donker tegen zijn nek en schouderbladen. Hij was van schrik overeind gaan zitten en had zijn hoofd tegen een balk gestoten.

‘Shit!’ riep hij. Hij duwde het schot voor de kruipruimte wild opzij, rolde naar buiten en kwam op de vloerbedekking van het souterrain terecht. Hij tastte onder zijn kraag, voelde iets kleins en papperigs, trok zijn shirt over zijn hoofd en veegde wanhopig in zijn nek om de resten van de spin weg te krijgen.

Zijn hart barstte zowat uit zijn borstkas.

De spinnen-crisis was weer voorbij, maar hij nam nog even de tijd om tot rust te komen. Het was bijna donker in het souterrain. Waarschijnlijk zou het buiten nog maar een half uurtje licht blijven, maar hij durfde de lamp niet aan te doen. Hij zou de hele week geen lamp kun-

nen aandoen. Misschien kon hij hier in het souterrain de tv aanzetten. Niemand zou dat van buiten kunnen zien, vooral niet omdat het huis zo'n eind van de grote weg afstand.

Maar ach, hij had toch geen licht nodig bij zijn plannen? In het donker zou het op de tast ook wel lukken.

Raar dat Penny hem niet terug ge-sms't had. Hij moest haar nog maar een berichtje sturen, om haar te laten weten dat het huis leeg was. Maar eerst moest hij een rondje maken, om zeker te weten dat alles in orde was.

Hij trok zijn shirt weer aan, ging de trap op, en zag dat het nachtslot van de achterdeur dichtzat. Het was nog licht genoeg om alles te zien terwijl hij zijn ronde over de benedenverdieping maakte. De voordeur zat op slot. Aan de muur bij de deur was het bedieningspaneel van het alarmsysteem bevestigd. Derek had er zo vaak naast gestaan als Adam het systeem uit- of aanzette, dat hij de code kende. Als hij die intoetste en het nachtslot van de achterdeur opende, kon hij komen en gaan zo vaak hij wilde. Dat betekende natuurlijk wel dat als hij wegging hij het huis onafgesloten moest achterlaten, maar in deze buurt, aan de rand van de stad, werd zelden ingebroken.

Het huis voelde heel anders nu hij er voor het eerst in zijn eentje doorheen liep, terwijl niemand wist dat hij hier was. Het voelde geladen en hij merkte dat zijn hart sneller klopte en dat zijn handen vochtig waren van het zweet.

Hij hield zich voor dat hij het huis zo goed kende dat hij er blindelings de weg wist, zelfs op plekken waar hij helemaal niet wilde komen, zoals de kamer waar hij nu was, de slaapkamer van Adams ouders. Een groot tweepersoons bed met een donzig wit dekbed, een badkamer ernaast met een aparte douche en een bubbelbad. Het zou natuurlijk fantastisch zijn om Penny hier mee naartoe te nemen – misschien wilde ze wel met hem in bad, met schuim en zo, net als in de film – maar nee, het leek hem te link. De bank in het souterrain was goed genoeg, meer dan goed. Het maakte niet uit waar in huis ze het deden, zolang ze maar privacy hadden en niet gestoord werden.

Een hele week!

Zijn telefoon trilde. Een berichtje van Penny. Dat werd tijd. Eén woord: ‘En?’

Shit, hij kon haar gewoon bellen. Hij toetste haar nummer in; bij de tweede keer overgaan nam ze al op.

‘Ik ben binnen,’ zei hij.

‘O, my god,’ zei ze, met trillende stem.

‘Het is bijna donker. Kom hierheen. Dan laat ik je via de achterdeur binnen.’

‘Oké. Maar er is misschien een probleempje.’

‘Dit kun je niet maken, Penny. Ik heb een stijve zo groot als een lantarenpaal.’

Ze zei sst, ook al was er niemand die hem kon horen. ‘Stil maar. Mijn ouders zijn woedend omdat ik met de Kia tegen die telefoonpaal aan het eind van de oprit ben gereden, dat is alles. Die rotpaal waar je bijna niet langs komt. Er zit een ieniemienie krasje op de auto, meer niet, maar mijn vader is hartstikke kwaad. Hij zegt dat het de moeite niet waard is om de verzekering te laten betalen dus dat ik...’

De verbinding werd verbroken. Derek keek op het schermje van zijn telefoon. Geen bereik. Hoe kon dat nou?

Hij belde haar nog een keer. ‘Wat was dat nou?’ vroeg Penny.

‘Weet ik niet. Hé, probeer hier voor tieners te zijn, goed? Bel me als het niet lukt. Ik blijf hier.’

Penny zei dat het goed was en hing op.

Derek stond voor de ladekast in de slaapkamer van de Langleys. Hij legde zijn hand ertegenaan en vroeg zich af of er interessante dingen in zouden zitten. Maar ergens voelde hij zich heel erg schuldig over dit hele gedoe, ook al liep het allemaal gesmeerd en ook al zouden meneer en mevrouw Langley en Adam er nooit achterkomen. Misschien zou hij het nog wel eens aan Adam vertellen. Niet meteen natuurlijk, maar over een paar jaar. Als het er niets meer toe deed.

Of misschien vertelde hij het wel nooit.

Het kon toch niet waar zijn dat Penny uitgerekend vanavond niet weg zou mogen van haar ouders. Hij was bloedgeil. Hij bedacht dat hij misschien wat spulletjes uit de la met ondergoed van mevrouw Lang-

ley kon pakken, zich kon afrukken om de ergste nood te lenigen, zodat hij weer paraat zou staan voor een nieuwe ronde als Penny er was.

Oké, dacht Derek, sommige dingen moet je gewoon niet doen. Hij kon tv gaan kijken om de zinnen een beetje te verzetten. Hij liep terug naar het souterrain, waar het nu vrijwel helemaal donker was, en zette het toestel aan. Hij zapte langs de kanalen, maar kon het niet opbrengen langer dan een seconde ergens naar te kijken. Hij kon zich niet ontspannen, hoewel hij de hele komende week dit huis tot zijn beschikking had. Het was de droom van iedere zeventienjarige. Een plek om je vriendin zo vaak je maar wilde mee naartoe te nemen.

Beter dan een auto. Je hoefde niet bang te zijn dat een politieagent op het beslagen raampje zou tikken.

Maar zijn geweten begon te knagen. De Langleys waren altijd aardig voor hem geweest. Adams moeder in ieder geval. Adams vader had hem altijd het gevoel gegeven dat hij stoorde. Derek had de indruk dat hij het huis voor zichzelf wilde als hij niet op zijn kantoor was om mensen te verdedigen, ze vrij te krijgen, of wat zijn werk ook precies inhield. Derek kende Adam nu bijna tien jaar. Hij had bij hen gelogeed, was met hen mee geweest als ze een dagje uitgingen.

Wat zouden ze van hem denken als ze er ooit achter zouden komen? Jezus, Adams vader was advocaat. Zou hij hem een proces aandoen? Zou hij een jongen die hij kende een proces aandoen? Of, erger nog, zou hij hem aangeven bij de politie?

Zijn mobiel trilde. Hij keek op het schermje en zag dat het Penny was. 'Yo!' zei hij. Maar voor Penny iets had kunnen zeggen, had hij geen bereik meer.

Dat kwam vast omdat hij in het souterrain zat, bedacht hij. Dan zat er te veel tussen of zo. Hij pakte de vaste telefoon van het bijzettafeltje en toetste het nummer van Penny's mobiel in.

'Ik kan niet komen,' zei Penny. Ze fluisterde. 'Ik mag niet weg.'

'Shit,' zei Derek. 'Shit, shit, shit.'

'Hé, ik moet ophangen. We kunnen later in de week afspreken. Misschien morgen al, goed? Ik moet nu ophangen.' En ze hing op.

Derek legde de telefoon neer. Het volmaakte plan was verpest. Jezus,

zijn ballen stonden op springen. Maar daar ging het niet om. Hij wilde niet alleen maar wat rotzooien met Penny. Hij wilde bij haar zijn. Hij wilde in dat lege huis met haar samen zijn en met haar praten, lang en zonder dat ze gestoord werden. Over wat hij met zijn leven wilde. Zijn ouders zagen hem als een lulak zonder dromen of ambities, maar dat was niet zo. En dat kon hij tegen Penny zeggen. Hij kon tegen haar zeggen dat hij software designer wilde worden, misschien nieuwe games ontwikkelen, zoiets. Als hij tegen zijn vader zou zeggen dat hij spelletjes wilde maken, dan zou die tegen hem zeggen: hoor eens, ik had ook wel van mijn hobby mijn werk willen maken, maar af en toe moet je realistisch zijn.

Derek zapte de kanalen weer af, speelde even op Adams Halo-game, keek naar MTV, deed een hazenslaapje bij Justin Timberlake. Het was toch wel cool, om hier te zitten, zelfs al was hij alleen. Er werd niet aan je kop gezeurd. Door niemand.

Maar het werd laat. Tijd om op te stappen, dacht hij.

En toen hoorde hij iets buiten. Banden knarsend op het grind.

Hij greep de afstandsbediening en zette de tv uit. Het souterrain had hoog in de muur ramen, tot ongeveer dertig centimeter onder het plafond. Hij sprong op de bank zodat hij naar buiten kon kijken.

Het was de Saab. De SUV van de Langleys.

‘Shit,’ zei hij zachtjes. ‘Shit!’

Hij moest het huis uit. En snel. Hij rende de trap naar de achterdeur op. Hij wilde die net open doen, toen hij zich realiseerde dat dan het alarm zou afgaan. Hij moest de code intikken, maar het bedieningspaneel zat bij de voordeur.

Hij begon door de gang te rennen. Misschien kon hij de code nog invoeren voor er iemand binnenkwam, en dan kon hij weer terug rennen om via de achterdeur weg te glippen.

Maar toen zag hij achter de voordeur al schaduwen opdoemen. Het was Adam, met vlak achter hem zijn moeder.

Derek stond stil, draaide zich om en rende weer de trap naar het souterrain af. Hij hoorde de voordeur opengaan, stemmen, Donna Langley die zei: ‘Ik heb toch al gezegd hoe naar ik het vind? Dacht je dat ik expres onze vakantie wil bederven?’

Hij liet zich op de vloer voor de opening naar de kruipruimte vallen en wilde het schot opzij schuiven, toen de lichten in het souterrain aan floepten. Boven aan de trap zat een schakelaar, dat wist hij. Er kwam dus iemand naar beneden.

Derek kroop haastig achter de bank en hield zich schuil in de smalle ruimte tussen de bank en de muur. Hier zat hij redelijk uit het zicht, dacht hij. Maar tering, stel je voor dat iemand besloot om hier beneden tv te gaan zitten kijken.

En inderdaad kwam er iemand de trap af. Derek hoorde dat de koelkast waarin het bier stond werd geopend, er werden een paar dingen ingelegd en toen hoorde hij Adam naar boven roepen: 'Moet ik de koel-elementen weer invriezen?'

Derek overwoog om Adams aandacht te trekken. Hij kon alles opbiechten en zijn hulp inroepen om ongezien het huis uit te komen. Adam zou wel kwaad zijn, maar hij zou hem niet verraden. Want als hij dat wel zou doen, zou hij waarschijnlijk zelf de schuld krijgen van zijn ouders. Maar vóór Derek had besloten wat hij moest doen, was Adam alweer naar boven. Het licht bleef aan. Misschien kwam hij straks nog terug. Derek kon een deel van het gesprek boven opvangen.

Meneer Langley: 'Ga nou maar naar bed. Wij pakken wel uit.'

Mevrouw Langley: 'Misschien voel ik me morgen wel beter.'

Meneer Langley: 'Ja, ach, wie weet. Anders gaan Adam en ik wel met zijn tweeën, dan kun jij altijd nog komen als je je beter voelt. Ongelooflijk, hoe krijg je het voor elkaar!'

Mevrouw Langley: 'Toe zeg, dacht je dat ik voor mijn plezier ziek ben geworden?'

Meneer Langley: 'Ik kom zo direct naar boven.'

Goed, als zij naar bed gingen, was Adam de enige over wie hij zich zorgen hoefde maken. En als die ook naar bed was gegaan, kon Derek nog een tijdje wachten tot ze allemaal zouden slapen, en dan kon hij naar boven sluipen, de code in tikken en via de achterdeur vertrekken. Zolang Penny maar niet van gedachten veranderde en stiekem haar huis uit sloop om hiernaartoe te komen. Tering, hopen maar dat dat niet zou gebeuren.

Meneer Langley: ‘Wat was dat in vredesnaam?’

Derek dacht: shit, heeft hij het over mij? Hoe weet hij nou dat ik hier beneden zit?

Nee, het was iets buiten. Banden die knerpend over het grind reden. Toen stilhielden. Het geluid van een portier dat dichtgeslagen werd.

Nee toch! Alsjeblieft geen onverwacht bezoek vanavond.

Adam: ‘Ik weet niet wie het is, pap.’

Derek dacht dat hij buiten voetstappen hoorde en vervolgens hoorde hij Albert Langley iets zeggen, waarschijnlijk met de deur open.

Het klonk alsof er een, misschien twee, dat wist hij niet zeker, mensen het huis binnen waren gekomen.

Wat onderdrukt gemompel. Langley die zei: ‘Wie, zei je?’

Een andere stem. Flarden van zinnen. Toen één woord, heel duidelijk: ‘Schande.’ En toen: ‘Klootzak.’

En op dat moment hoorde Derek het eerste schot. En daarna Adam die gilte: ‘Pap, pap!’

Mevrouw Langley, zo te horen van boven: ‘Albert! Albert! Wat is er gebeurd?’

En toen Adam: ‘Mam, blijf...’

Daarna hoorde Derek het tweede schot. Het geluid van iets – iemand – die de trap af viel.

Vervolgens rennende voetstappen door het huis. In ieder geval twee paar voeten die in razende vaart van de voorkant van het huis naar achteren renden. Dat duurde slechts twee seconden.

Derek hoorde een derde schot. Er rolde iemand de kleine trap naar de achterdeur af.

Daarna was het heel stil.

Derek merkte dat hij zat te trillen. Zijn tanden klapperden bijna. Hij hoorde weer voetstappen, het hele huis door. Rustiger nu: kalme, weloverwogen stappen. Ze gingen de kleine trap af, hielden even stil, keerden een halve slag en gingen vervolgens de trap naar het souterrain af. Derek kon de persoon die rondliep niet goed horen, vanwege het kamerbreed tapijt dat op de betonnen vloer was aangebracht. Maar hij voelde dat er iemand was. Degene die de schoten afgevuurd had. Een

moordenaar. Op een meter afstand, aan de andere kant van de bank. Derek kon zijn snelle, oppervlakkige ademhaling horen.

Hij klemde zijn kaken op elkaar om het klapperen van zijn tanden tegen te gaan. Hij vroeg zich af of de moordenaar het bloed in zijn slapen kon horen kloppen.

Toen ging de onbekende de trap weer op en deed het licht uit. De voordeur ging open en weer dicht, vervolgens een autoportier, idem dito: eerst open, toen werd het dichtgeslagen. Even later het geluid van banden over het grind.

Derek wachtte ongeveer vijf minuten, wrong zich achter de bank vandaan, liep door het souterrain en ging de trap op naar de overloop bij de achterdeur. Het maanlicht dat door het raam naar binnen viel was helder genoeg om te zien dat Adam daar lag, zijn benen nog op de traptreden, zijn hoofd in een zwarte plas bloed.

Derek stapte voorzichtig over hem heen. Zijn hand trilde toen hij het nachtslot opendraaide. Hij deed de deur open en rende weg, de duisternis in.

1

De avond dat onze burens vermoord zijn, hebben we helemaal niets gehoord.

Het was warm en vochtig, dus we hadden alle ramen dichtgedaan en de airco op de hoogste stand gezet. Daarmee kregen we de temperatuur in huis nog steeds niet onder de vierentwintig graden. Het was achter in juli en we hadden de week daarvoor een hittegolf gehad waarbij het kwik vrijwel iedere dag tot vijfendertig graden opliep. Behalve op woensdag, toen werd het achtendertig graden. Zelfs de regen aan het begin van de week had er niets aan kunnen veranderen. Ook na zons-
ondergang zakte de temperatuur amper onder de dertig graden.

Normaal gesproken zou ik, omdat het vrijdagavond was, wat langer zijn opgebleven en dan was ik waarschijnlijk nog wakker geweest toen het gebeurde, maar ik moest die zaterdag werken. Ik was door de regen achterop geraakt bij de klanten voor wie ik het gazon doe. Ellen en ik waren dus nogal vroeg onder de wol gekropen, half tien of zo. Maar al waren we wel op geweest, dan hadden we waarschijnlijk tv zitten kijken, dus het is zeer onwaarschijnlijk dat we iets gehoord zouden hebben.

Het huis van de Langleys staat niet echt naast dat van ons. Vanaf de autoweg is het het eerste huis aan het weggetje dat we samen delen. Voorbij hun huis moet je nog zo'n vijftig, zestig meter doorrijden voor je bij ons komt. Ons huis is van de autoweg af niet te zien. De huizen hier in de buitenwijken van Promise Falls in de staat New York staan

een heel eind uit elkaar. Wij kunnen door de bomen het huis van de Langleys zien, maar zelfs als ze een feestje hadden hoorden we niets en ik geloof niet dat ze last hebben gehad van de herrie die ik maak als ik de motor van mijn maaimachines afstel. Ze hebben in ieder geval nooit geklaagd.

Zaterdagochtend was ik om ongeveer half zeven op. Ellen, die niet naar haar werk op de universiteit hoefde, bewoog toen ik op de rand van het bed ging zitten.

‘Slaap jij maar lekker uit,’ zei ik. ‘Je hoeft niet op te staan, hoor.’ Ik kwam overeind, liep naar het voeteneind van het bed en zag dat het boek waarin Ellen had liggen lezen voor ze het licht uitdeed op de grond was gevallen. Op haar nachtkastje lag nog een hele stapel boeken. Je moet een hoop boeken lezen als je het literaire festival van de universiteit organiseert.

‘Ik vind het niet erg,’ mompelde ze berustend. Ze duwde haar gezicht in de kussens en trok het dekbed om zich heen. ‘Ik zet wel koffie. Je maakt me straks toch weer wakker als je je aankleedt.’

‘Nou,’ zei ik, ‘als je dan toch opstaat... een eitje of twee gaat er altijd wel in.’ Ellen zei iets in het kussen wat ik niet verstond, maar het klonk weinig vriendelijk. Ik ging door: ‘Hoorde ik het nou goed dat ik er ook nog bacon bij krijg?’

Ze draaide haar hoofd naar me toe. ‘Bestaat er een vakbond voor huisslaafjes? Zo ja, dan meld ik me aan.’

Ik liep naar het raam, draaide de luxaflex open om het zonlicht binnen te laten.

‘In godsnaam, weg met die zon,’ zei Ellen. ‘Jezus, Jim, draai dicht.’

‘Het belooft weer een warme dag te worden,’ zei ik, terwijl ik de luxaflex open liet. ‘Ik hoopte eigenlijk dat het zou gaan regenen, dan had ik een excuus om vandaag niet te werken.’

‘Die mensen gaan toch niet dood als hun gazonnetje een weekje moet overslaan,’ zei Ellen.

‘Ze betalen ervoor dat het wekelijks gemaaid wordt, lief,’ zei ik. ‘Ik werk liever op zaterdag dan dat ik ze hun geld terug moet geven.’

Daar had Ellen niets op te zeggen. We waren niet echt straatarm,

maar we konden het geld ook niet over de balk smijten. En gazonsverzorging, vooral in dit deel van het land, was absoluut seizoenswerk. Je verdiende je geld van de lente tot de herfst, tenzij je de werkzaamheden uitbreidde door een sneeuwschuiver op je pick-up aan te brengen, dan kon je 's winters opritten schoonvegen. Ik was op zoek naar een tweedehands sneeuwschuiver. De winters hier konden heel streng zijn. In Oswego had de sneeuw een paar jaar geleden tot aan de ramen van de eerste verdieping gelegen.

Ik was nog maar een paar zomers bezig met mijn gazonbedrijf en ik was op zoek naar iets waar ik meer mee kon verdienen. Dit was niet bepaald mijn droombaan, en het was al helemaal niet de baan die ik voor mezelf in gedachten had toen ik net begon met werken, maar het was een stuk beter dan het baantje dat ik hiervoor had.

Ellen haalde diep adem, zuchtte en gooide het dekbed van zich af. Ze tastte automatisch, zoals ze af en toe nog deed, naar het pakje sigaretten dat vroeger op haar nachtkastje had gelegen, maar ze was al jaren geleden gestopt en er lag niets meer.

'Het ontbijt komt eraan, hoogheid,' zei ze. Ze leunde uit bed om het gevallen boek op te rapen en zei: 'Niet te geloven dat dit een bestseller is. Gek hè, dat een boek over tarwe niet boeit. Het is niet voor niets dat veel boeken zich in steden afspelen, hoor. Daar heb je namelijk mensen. Persoonlijkheden.'

Ik deed een paar stappen in de richting van de badkamer, kromp ineen en legde mijn hand op mijn onderrug.

'Gaat het?' vroeg Ellen.

'Jawel. Ik heb gisteren iets stoms gedaan. Ik was bezig met de trimmer en heb een verkeerde beweging gemaakt of zo.'

'Je bent niet meer zo jong als je was, Jim,' zei Ellen. Ze stapte in haar slippers en trok een ochtendjas aan.

'Fijn dat je me daar even aan herinnert,' zei ik.

'Dat hoeft ik niet te doen, dat doet je rug wel.' Ze slofte de slaapkamer uit en ik liep de badkamer in om me te scheren.

Ik bekeek mezelf eens goed in de spiegel. Mijn gezicht was bruin verbrand. Ik smeerde regelmatig sunbloc op en ik droeg een pet, maar de

dag voor het zo heet werd had ik mijn pet in de laadbak gegooid en de sunblock was toen waarschijnlijk van mijn gezicht gezweet. Ik zag er nog steeds niet gek uit voor een tweeënveertigjarige, en ook al was ik nu doodmoe, ik was waarschijnlijk fitter dan twee jaar geleden, toen ik het grootste deel van de dag in een Grand Marquis met airco door Promise Falls reed en voor een klootzak de portieren openhield. Toen ik nog een veredelde loopjongen was zonder een greintje zelfrespect. Ik was inmiddels een kleine vijftien kilo afgevallen, mijn bovenlichaam had de spieren weer teruggekregen die het de afgelopen tien jaar was kwijtgeraakt, en ik had nog nooit in mijn leven zo goed geslapen. Dat kwam natuurlijk vooral doordat ik 's avonds doodmoe thuiskwam. Maar er 's ochtends dan weer uitkomen, dat was vaak het probleem. Zoals vandaag dus.

Toen ik beneden de keuken in stapte, dreef de geur van gebakken bacon door het huis en Ellen schonk net twee koppen koffie in. De zaterdageditie van de *Promise Falls Standard* lag op de keukentafel, het elastiekje was er al afgehaald, zodat ik de kop op de voorpagina kon lezen.

'Je oude vriend is weer bezig geweest,' zei Ellen, terwijl ze een paar eieren boven een kommetje brak.

De kop luidde: **BURGEMEESTER HOUDT HUIS BIJ ONGEHUWDE MOEDERS.** En de onderkop: **BELOOFT DE VOLGENDE KEER ZIJN PORTEMONNEE OM TE KEREN, IN PLAATS VAN ZIJN MAAG.**

'Jezus,' zei ik. 'Hij weet van geen ophouden!' Ik pakte de krant en las de eerste alinea's. Randall Finley, de burgemeester van Promise Falls, was donderdagavond onverwacht binnen komen vallen in een door de gemeente gesubsidieerd tehuis waar ongehuwde moeders geholpen worden te wennen aan een leven met een kind en zonder man. De vorige burgemeester had zich voor zo'n tehuis ingezet en het uiteindelijk voor elkaar gekregen, maar Finley had het altijd zonde van het geld van de belastingbetaler gevonden. Nu vond Finley alles zonde van het geld van de belastingbetaler, behalve de kosten van zijn auto en chauffeur. En inderdaad was dat laatste geen overbodige luxe, gezien zijn drankgebruik en gezien het feit dat hij een paar jaar geleden wegens rijden onder invloed veroordeeld was.